

4. W tym samym trybie i na tych samych zasadach ureguluje Minister Poczt i Telegrafów sprawę uposażenia pracowników urlopowanych do prac społecznych i politycznych.

§ 17. 1. W razie śmierci osoby, wymienionej w § 1, przysznaje się zasiłek tytułem zwrotu kosztów pogrzebu:

- 1) jeżeli koszty pogrzebu ponosi współmałżonek, dzieci lub rodzice — w wysokości trzymiesięcznego ostatnio pobieranego przez zmarłego uposażenia;
- 2) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba — w wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych najwyżej jednak do wysokości, określonej w pkt 1.

2. Zasiłek na koszty pogrzebu ulega zmniejszeniu o kwoty otrzymane na mocy przepisów o ubezpieczeniu społecznym.

§ 18. 1. Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

- 1) szczególnych przepisów prawnych;
- 2) tytułów egzekucyjnych sądowych i administracyjnych;
- 3) zarządzeń władzy dokonywającej wypłaty uposażenia.

2. Na podstawie zarządzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 3, potrącenia mogą być dokonywane jedynie na zaspokojenie roszczeń do pracownika z tytułu uposażenia służbowego lub należności publicznych i danin z tegoż tytułu.

3. Do potrąceń, wymienionych w ust. 2, stosuje się przepisy o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, dotyczące dopuszczalności i wysokości potrąceń oraz pierwszeństwa zaspokojenia roszczeń.

4. Przepisy ustępu poprzedniego nie dotyczą należności z tytułu pobranej, a nie rozliczonej zaliczki na koszty podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia służbowego, należności za świadczenia w naturze oraz kwot uposażenia podlegających zwrotowi w myśl § 12

pkt 2, które potrąca się w pełnej wysokości niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

§ 19. 1. Roszczenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ lub Skarbu Państwa, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat trzech od dnia powstania odnośnego tytułu prawnego, wynikające zaś z innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego — po upływie trzech miesięcy od dnia powstania tytułu do tych należności.

2. Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, przedsięwziętą przez pracownika w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności u władzy asygnującej uposażenie.

§ 20. Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ pozostający w stosunku służbowym w dniu 1 stycznia 1949 r. zostają zaszeregowani do grupy uposażenia, odpowiadającej liczbowo grupie uposażenia dotychczas posiadanej.

§ 21. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów oraz Ministrowi Skarbu.

§ 22. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 57, poz. 325 i z 1946 r. Nr 35, poz. 218, Nr 43, poz. 252, Nr 51, poz. 290).

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *W. Szymanowski*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

91

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1949 r.

w sprawie uposażenia pracowników państwowych i samorządowych zatrudnionych w charakterze kierowców samochodowych oraz wartowników i dozorców.

Na podstawie art. 37 ust. 1 i art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) zarządza się za zgodą Rady Państwa, co następuje:

§ 1. Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami ustali w drodze zarządzenia uposażenie pracowników zatrudnionych w państwowych lub

samorządowych urzędach, instytucjach i zakładach — w charakterze:

- a) kierowców i innych pracowników samochodowych,
- b) wartowników i dozorców

— na zasadach układów zbiorowych pracy dla pracowników przedsiębiorstw państwowych i samorządowych.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

Minister Obrony Narodowej: *M. Zymiński*
Marszałek Polski

Minister Spraw Zagranicznych: *Z. Modzelewski*

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wolski*

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*

Minister Oświaty: *St. Skrzyszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Minc*

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Dąb - Kociol*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

Minister Kultury i Sztuki: *S. Dybowski*

Minister Żeglugi: *A. Rapacki*

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

Minister Komunikacji: *J. Rabanowski*

Minister Poczty i Telegrafów: *W. Szymanowski*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

Minister Odbudowy: *M. Kaczorowski*

92

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1949 r.

w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej, oraz pracowników samorządowych.

Na podstawie art. 5 pkt 1) i 2) i art. 37 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) zarządza się za zgodą Rady Państwa, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się do pracowników państwowych i samorządowych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich — z wyjątkiem osób, objętych art. 4 pkt 1 te same ustawy.

§ 2. Grupami uposażenia w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są grupy uposażenia zasadniczego określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 82).

Rozdział I.

Tabele stanowisk.

§ 3. 1. Ustanawia się dla władz, urzędów, zakładów i instytucji państwowych i samorządowych tabele stanowisk, stanowiące załączniki do niniejszego rozporządzenia.

2. Tabele te określają stanowiska służbowe oraz przewidziane dla poszczególnych stanowisk grupy uposażenia.

3. Prezes Rady Ministrów ureguje w drodze zarządzenia tryb przedstawiania wniosków w sprawie zmian w tabelach stanowisk.

§ 4. Mianowanie (przyjęcie do pracy) pracownika może nastąpić tylko na stanowisko służbowe, przewidziane w tabelach stanowisk.

2. Prezes Rady Ministrów, może zezwolić w stosunku do pracowników państwowych na wniosek właściwego ministra złożony w porozumieniu z Ministrem Skarbu na utworzenie czasowego stanowiska służbowego nie przewidzianego w tabeli stanowisk i określić grupę uposażenia przywiązaną do tego stanowiska.

3. Uprawnienie przewidziane w ust. 2 przysługuje w stosunku do pracowników biur prezydiów rad narodowych Szefowi Kancelarii Rady Państwa na wniosek prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

4. W stosunku do pracowników organów wykonawczych samorządu terytorialnego uprawnienie powyższe przysługuje Ministrowi Administracji Publicznej na wniosek właściwego wydziału wojewódzkiego lub Zarządu Miejskiego w m. st. Warszawie i w m. Łodzi.

Rozdział II.

Zasady zaszeregowania pracowników państwowych i samorządowych do grup uposażenia.

§ 5. Przy mianowaniu (przyjęciu do pracy) na stanowisko, dla którego przewidziane jest kilka grup uposażenia, przyznaje się pracownikowi najniższą grupę uposażenia, przewidzianą dla danego stanowiska.

§ 6. 1. Właściwa władza naczelną może przyznać pracownikowi przy przyjęciu do służby państwowej